

MIÉRT?

Tűz. Bánat fája. Finom ága frissét
most hajtja lombba április melegje
s friss lombbal is csak szárnysegetten ismét
és céltalan leng a vidám szelekbe'.

Tölgy. Fája dacnak. Bárha büszke lombját
október hűsén rozsdá bronza fogja,
dúlt lombbal is — min szélvihar sikong át —
bizakvón int a messze csillagokba.

Mert könnyből könny és kőből kő fiadzik:
a pityergő patakból fűzbusongás,
s a bízó bércből tölgyfa: férfiás hit,
mely csillagot néz, noha lombja rozsdás!

S mégis miért vitt gondsanyarva lábam,
ha tölgyes mélyin ért utól az este, —
és annyi alkonyon miért találtam
enyhülést a füzesbe'?...

Rédey Tivadar.